

Τι απαντάει ο π. Θεόδωρος Ζήσης στον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμο

Φεβρουάριος 5, 2017 στις 12:42 μμ ΝΕΑ

Επιστολή προς τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης απέστειλε ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης που απαντά σε προ εβδομάδων επιστολή του Παναγιωτάτου για τα όσα αναφέρει σε ομιλίες του.

Αναλυτικά η επιστολή:

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης

Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

18ο χλμ. Θεσσαλονίκης-Περαίας

570 19 Ν. Επιβάται, τηλ: 23920.24865 fax: 23920.27402

Εν Θεσσαλονίκη τη 1η Φεβρουαρίου 2017

Παναγιώτατον

Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης

κ. Άνθιμον

Ενταύθα

Παναγιώτατε,

Με λύπη και έκπληξη έλαβα την από 10-12-2016 «νουθετήρια», επιτιμητική και «πατρική» επιστολή σας, με την οποία εκτιμάτε κατ' αρχήν ότι με αναφορές μου εσχάτως στο διαδίκτυο και ομιλίες μου στην αίθουσα του Ιερού Ναού του Αγίου Αντωνίου προκαλώ «πνευματικήν σύγχυσιν και διάσπασιν των συνειδήσεων των πιστών του πληρώματος» της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Μου υπενθυμίζετε κατόπιν την απόλυσή μου, ως κληρικού, από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και την μετά ταύτα συμπερίληψή μου από σας στον ιερό κλήρο της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ως αμίσθου κληρικού από το έτος 2008 και ότι επίσης μου παραχωρήσατε προσωρινά το θυσιαστήριο του Ιερού μετοχικού Ναού του Αγίου Αντωνίου «διά να τελώ την Θείαν Λειτουργίαν και να ομιλώ προς το εκκλησίασμα διά την πνευματικήν οικοδομήν αυτού και προς σωτηρίαν ψυχών».

Εφιστάτε εν τέλει «πατρικώς» την προσοχήν μου, όπως, του λοιπού, σεβόμενος την κανονικότητα και την αγιότητα της κατ' Ανατολάς Ορθοδόξου Εκκλησίας και την νομιμότητα της τοπικής Διοικούσης Εκκλησίας, «παύσω να προβαίνω εις σκανδαλισμόν των συνειδήσεων των πιστών και εις πρόκλησιν διά την δημιουργίαν «αποτειχίσεων», «σχισμάτων» και «ανταρσιών», δεδομένου ότι το τοιούτον τυγχάνει αντικανονικόν και εκκλησιολογικώς απαράδεκτον».

Αυτές οι εκτιμήσεις και οι κατηγορίες σας είναι παντελώς αναληθείς, θεολογικά δε και εκκλησιολογικά αβασάνιστες και αθεμελίωτες για πολλούς λόγους, η παρουσίαση των οποίων θα επεξέτεινε πολύ τα όρια μιάς επιστολιμαίας απαντήσεως. Συνοπτικώς όμως, για να μάθετε και την άλλη πλευρά, σας αναφέρω τα ακολουθούντα:

1. Γιατί με απέλυσε ως κληρικό το Οικουμενικό Πατριαρχείο;

Η αναφορά σας στην απόλυσή μου από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και στην μετά ταύτα συγκαταρίθμησή μου από σας στους κληρικούς της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης αποσκοπεί προφανώς να δείξει ότι είμαι ένας απείθαρχος και αντάρτης κληρικός, αλλά και αγνώμων προς εσάς που με περιμαζέψατε ως άστεγο και αδέσποτο και μου παραχωρήσατε το

θυσιαστήριο του Αγίου Αντωνίου. Είναι όμως σε όλους γνωστό και βεβαιωμένο από αφευδείς πηγές, και απορώ πως δεν το γνωρίζετε, ότι η απόλυσή μου από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο με αφοσίωση και αγάπη υπηρέτησα επί πολλά έτη, και διαθέτω επ' αυτού πλήθος ευχαριστηρίων επιστολών, οφείλεται στην αυστηρή κριτική που ήσκησα στο επαίσχυντο και προδοτικό κείμενο του Balamand του Λιβάνου (1993), ως εκπρόσωπος της τότε παραδοσιακής Εκκλησίας της Ελλάδος στον Θεολογικό Διάλογο με τους Ρωμαιοκαθολικούς. Στο κείμενο αυτό όχι μόνο αθρώνεται και αναγνωρίζεται η Ουνία, την οποία προηγουμένως και με δική μου σημαντική συμβολή καταδικάσαμε στο Freising του Μονάχου εν ολομελεία Ορθόδοξοι και Ρωμαιοκαθολικοί (1991), αλλά επί πλέον για πρώτη φορά «Ορθόδοξοι» ιεράρχες και θεολόγοι αναγνωρίζουν τον Παπισμό ως εκκλησία με αποστολική διαδοχή, έγκυρα μυστήρια και συνυπεύθυνο μαζί με την Ορθόδοξη Εκκλησία για την σωτηρία των ανθρώπων. Μαζί με άλλα μου δημοσιεύματα σας απέστειλα παλαιότερα και το βιβλίο μου αυτό για την Ουνία, αλλά μάλλον η δεν το διαβάσατε η συμφωνείτε με το κείμενο του Balamand που την αθώωσε[1].

Η απόφαση του πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου για την απόλυσή μου ενισχύθηκε και από άλλους λόγους· εν πρώτοις, διότι διεμήνυσα ότι στο εξής δεν θα συντάσσω πατριαρχικούς λόγους, διαμαρτυρόμενος για την κακή πορεία της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, και επίσης, διότι επρωτοστάτησα το 2001 εις το να μην έλθει ο πάπας στην Ελλάδα με συναγωνιστάς το σύνολο σχεδόν τότε των Μονών του Αγίου Όρους και πλήθος άλλο αρχιερέων, ιερέων, μοναχών και λαϊκών. Πολλοί από τους αρχιερείς μου απέστειλαν συγχαρητήρια διά τους αγώνες, και μόνο σείς τότε, ως μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως, μου αποστείλατε επιτιμητική επιστολή, γεμάτη χολή και πικρία, γιατί παρεμπόδιζα την έλευση του πάπα. Μετά μάλιστα την πραγματοποιηθείσα βλάσφημη και καταστροφική επίσκεψή του, απευθυνόμενος προς εμάς τους αντιδρώντες ερωτούσατε: «και τι επάθαμε που ήλθε ο πάπας στην Ελλάδα»;

Η οργή του οικουμενικού πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εναντίον μου, που τελικά τον οδήγησε στην απόλυσή μου, κορυφώθηκε, όταν οργανώσαμε, το «Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας» και η «Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών», από 20-24 Σεπτεμβρίου του 2004, «Διορθόδοξο Θεολογικό Συνέδριο» με τίτλο «Οικουμενισμός. Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις». Στο ιστορικό αυτό συνέδριο έλαβαν μέρος με εισηγήσεις περί τους πενήντα (50) εισηγητές, αρχιερείς, ηγούμενοι, άλλοι κληρικοί και μοναχοί, καθηγητές Θεολογικών και άλλων Σχολών από την ανά την Οικουμένη Ορθοδοξία. Η επιτυχέστατη διεξαγωγή του συνεδρίου με τον μεγάλο αριθμό εισηγητών και την σημαντικώτατη θεματολογία, ως και η απήχηση στο εκκλησιαστικό πλήρωμα, δικαίωσαν την διαπίστωση ότι αποτέλεσε την πρώτη σοβαρή επιστημονική και συλλογική απομύθευση του Οικουμενισμού[2]. Τα Πρακτικά του συνεδρίου με τα τολμηρά και θαρραλέα Πορίσματα έχουν ήδη κυκλοφορηθή σε δύο ογκώδεις τόμους[3].

2. Ποιος μου παραχώρησε τον Ιερό Ναό του Αγίου Αντωνίου; Η απομόνωση και η φίμωση. Άλλαξε η Θεσσαλονίκη.

Το θυσιαστήριο του Αγίου Αντωνίου δεν μου το παραχώρησατε σείς, Παναγιώτατε, το 2008. Μου το παραχώρησε από το 1993, ένδεκα έτη πριν να έλθετε στην Θεσσαλονίκη με μετάθεση από την Αλεξανδρούπολη, ο μακαριστός και ορθοδοξότατος προκάτοχός σας κυρός Παντελεήμων Β΄, επί της ευλογημένης ποιμαντορίας του οποίου συγκαλέσαμε πλείστα όσα αντιπαλικά και αντιοικουμενιστικά συνέδρια. Ήμουν πάντοτε εκ των πρώτων εισηγητών στα ιστορικά θεολογικά συνέδρια που συγκαλούσε κάθε έτος τις ημέρες της εορτής του Αγίου

Γρηγορίου Παλαμά και συχνά ομιλητής στις πανηγυρικές μνήμες των Αγίων της Θεσσαλονίκης, χοροστατούντος και επινεύοντος. Έχαιρε και ηγάλλετο, διότι, όπως έλεγε δημοσίως, δίπλα στην Μασονική Στοά και στο αποκρυφιστικό Βιβλιοπωλείο ο μικρός ναός του Αγίου Αντωνίου είχε καταστή προπύργιο Ορθοδοξίας εναντίον του συγκρητιστικού Οικουμενισμού. Επιβραβεύοντας δε αυτόν μου τον αγώνα για την πνευματική οικοδομή του εμπειστημένου εις αυτόν ποιμνίου και την σωτηρία ψυχών, που σείς στην επιστολή σας δεν τα βλέπετε, η τα θέλετε προς άλλη κατεύθυνση, με ειδική τελετή μου απένειμε το οφφίκιο του Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Μετά την ανάρρησή σας στον θρόνο της Θεσσαλονίκης το 2004 το θεολογικό και εκκλησιολογικό κλίμα άλλαξε παντελώς. Ο προκάτοχός σας κυρός Παντελεήμων ετόλμησε ευθαρσώς να ακυρώσει διαθρησκειακή συνάντηση υπό την αιγίδα και προεδρία του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, που είχε προγραμματισθή και εξαγγελθή για τις 29-30 Μαΐου του 2003 με θέμα «Ο διαθρησκειακός Διάλογος ως προϋπόθεσις του πολιτισμού των πολιτισμών», και μάλιστα στον χώρο της Σταυροπηγιακής και Πατριαρχικής Μονής των Βλατάδων. Το έπραξε, για να αποτρέψει τον μολυσμό του ποιμνίου του από το μικρόβιο του Οικουμενισμού και την συγκρητιστική διαθρησκειακή διάβρωση. Ευγνωμονούντες για την θαρραλέα αυτή και όντως ομολογητική στάση του αφιερώσαμε το σχετικό βιβλίο μας «Διαθρησκειακές Συναντήσεις. Άρνηση του Ευαγγελίου και προσβολή των Αγίων Μαρτύρων»[4]. Αντίθετα, σείς ανοίξατε μετά χαράς τις πύλες της αγιοτόκου Θεσσαλονίκης στις επιβουλές των Παπικών, Προτεσταντών και των ημετέρων Οικουμενιστών, διότι εσφαλμένως θεωρείτε ότι η μόνη επικίνδυνη αίρεση είναι οι ψευδομάρτυρες του Ιεχωβά, ενώ οι ετερόδοξες Χριστιανικές κοινότητες δεν είναι αιρέσεις αλλά εκκλησίες, όπως εδογματίσε η ψευδοσύνοδος της Κρήτης. Εδώ και δώδεκα έτη δεν ακούγεται στην Θεσσαλονίκη αντιπαπικό και αντιοικουμενιστικό κήρυγμα, διότι οι ιερείς ακολουθούν, παρεξηγώντας την έννοια της υπακοής στον επίσκοπο, την δική σας εκκλησιολογική γραμμή φοβούμενοι να αντιδράσουν.

Τον ενοχλητικό π. Θεόδωρο τον περιορίσατε στον Άγιο Αντώνιο· ουδέποτε τον καλέσατε ομιλητή σε συνέδρια της Μητροπόλεως η σε πανηγύρεις και μνήμες αγίων. Συνεργάζεσθε όμως αρμονικά με οικουμενιστάς καθηγητάς της Θεολογικής Σχολής, μετέχετε και ευλογείτε τα οικουμενιστικά συνέδριά τους και τα ανάλογα της Ι. Μονής Βλατάδων. Μερικούς μάλιστα εξ αυτών, που πρωτοστάτησαν στην ίδρυση του «Τμήματος Ισλαμικών Σπουδών» και στην μεταβολή του Ορθοδόξου μαθήματος των Θρησκευτικών σε θρησκευσιολογική σούπα, τους διορίσατε μέλη της «Συντακτικής Επιτροπής» του ιστορικού θεολογικού περιοδικού της Ιεράς Μητροπόλεως «Γρηγόριος Παλαμάς», όπως ακριβώς έπραξε και ο αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος, τοποθετήσας τον πρωτεργάτη της νοθεύσεως των Θρησκευτικών διευθυντή του επισήμου περιοδικού της Ιεράς Συνόδου «Θεολογία». Συγχρόνως εμφανίζεσθε και ενεργείτε ως αντιτιθέμενος δήθεν στην ίδρυση του «Τμήματος Ισλαμικών Σπουδών» και ως υποστηρίζων την «Πανελλήνιον Ένωσιν Θεολόγων» στους αγώνες για την διατήρηση του ορθοδόξου χαρακτήρος του μαθήματος των Θρησκευτικών.

Είχατε πολλούς ποιμαντικούς τρόπους να ανακόψετε τις αντορθόδοξες αυτές εξελίξεις με την ύψωση της ποιμαντικής σας ράβδου προς τους πρωτεργάτας αυτών των βλασφημίων εξελίξεων, καθηγητάς και πολιτικούς, εφαρμόζοντας τους Ιερούς Κανόνας και σεβόμενος την κανονικότητα, την οποία ισχυρίζεσθε ότι δεν σέβομαι εγώ. Ενθυμούμαι ότι σε ιερατική σύναξη στην αίθουσα ομιλιών της Ιεράς Μητροπόλεως, όταν για πρώτη φορά μας ανακοινώσατε την

απόφαση του Τμήματος Θεολογίας για το Ισλάμ, γεμάτος δικαιολογημένη οργή και αγανάκτηση ρωτήσατε όλους τους ιερείς: «Είσαστε να πάμε όλοι στην Θεολογική Σχολή και να τα κάνουμε λίμπα»; Η πρόταση έγινε δεκτή με ζωηρό και παρατεταμένο χειροκρότημα. Αυτή όμως η πατερική, ελληνική, κολοκοτρωνέικη λεβεντιά έμεινε μόνο στα λόγια. Αντί να πάτε με όλο το ιερατείο στην Θεολογική Σχολή, φέρατε το οικουμενιστικό «ιερατείο» στην Μητρόπολη. Μήπως επιπλήξατε και νουθετήσατε το πνευματικό σας τέκνο, τον διάδοχό σας στην Αλεξανδρούπολη, μητροπολίτη κ. Άνθιμο, ο οποίος «γυμνή τη κεφαλή» υποστήριξε το «Τμήμα Ισλαμικών Σπουδών», την διδασκαλία του Κορανίου μαζί με το Ευαγγέλιο, τον Χριστό μαζί με τον Αντίχριστο, και παντοιοτρόπως ενισχύει την μεταπατερική παραсуναγωγή των θεολόγων του «Καιρού», που επί έτη τώρα κατασκανδαλίζουν τον θεολογικό κόσμο, και το πλήρωμα της Εκκλησίας; Εκεί δεν υπάρχει σκανδαλισμός και αναστάτωση του πληρώματος;

Την ίδια επαμφοτερίζουσα στάση κρατήσατε και απέναντι του δημάρχου Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη και των ομοφυλοφιλικών του παρελάσεων. Απαγορεύσατε στα χριστιανικά σωματεία της πόλεως να οργανώσουν δυναμικές αντιδράσεις, τις οποίες περιορίσατε στον αυλόγυρο του Ιερού Ναού του Αγίου Δημητρίου, οι ιερείς του οποίου αρνήθηκαν μάλιστα να δώσουν ηλεκτρικό ρεύμα στους οργανωτές για την λειτουργία των μεγαφώνων, ενώ το επόμενο έτος ευχαριστηθήκατε, γιατί όλος ο αγώνας περιορίσθηκε σε μία αγρυπνία στον Ιερό Ναό της Άχειροποιήτου, τώρα δε έχει εκφυλισθή τελείως, και η αγιοτόκος και μαρτυροφρούρητος Θεσσαλονίκη έχει παραδοθή αμαχητί, χωρίς στρατηγό και ποιμένα, στις ορδές των Σοδομιτών. Φθάσατε μέχρι του σημείου να ζητήσετε από τους οργανωτές των αντιδράσεων, που είχαν εκτυπώσει σχετική αφίσα με αναγραφόμενο ομιλητή τον π. Θεόδωρο Ζήση, να αφαιρέσουν το όνομά του, περικόπτοντες ακαλαίσθητα την αφίσα. Και όταν στην Βουλή της μέχρι τώρα χριστιανικής Ελλάδος ψηφίσθηκε από την πλειονότητα των βουλευτών ο επαίσχυντος νόμος για το «Σύμφωνο συμβίωσης των ομοφυλοφίλων», με χλιαρή, φαινομενική, αντίδραση της Ιεράς Συνόδου, δεν έπρεπε να νουθετήσετε και να επιπλήξετε όλους τους βουλευτές της Α΄ και Β΄ Θεσσαλονίκης, ακόμη δε και να απαγορεύσετε την είσοδό τους στους ιερούς ναούς, όπως έπραξαν οι Άγιοι Πατέρες για όσους καταπατούν και περιφρονούν τον νόμο του Θεού; Αυτοί όλοι δεν εσκανδάλισαν και δεν αναστάτωσαν το χριστεπώνυμο πλήρωμα, ούτε την ιδική σας αρχιερατική συνείδηση, και τους εσκανδάλισε το βιβλικό και πατερικό κήρυγμα του π. Θεοδώρου

3. Καλός ο πατριωτισμός. Αλλά υπεράνω όλων η Ορθοδοξία.

Αφήνετε τους Μασόνους, τους Ροταριανούς, τους Οικουμενιστές, τους Σοδομίτες, τους Παπικούς, τους Προτεστάντες, τους ασεβείς, τους Μονοφυσίτες αιρετικούς, να μπεινοβγαίνουν στο μαντρί των προβάτων και διώχνετε τους ιερείς, που φυλάσσουν και αγρυπνούν και εκδιώκουν τους λύκους των αιρέσεων. Και καλύπτετε αυτήν την αδιαφορία σας για την Πίστη, για την Ορθοδοξία, για την ουράνια Πατρίδα, με την επίδειξη ενός καλού βέβαια αλλά μικρότερης αξίας πατριωτισμού για την επίγεια πατρίδα, για την Μακεδονία, εναντίον των Σκοπίων. Αυτά είναι επαινετές, αλλά πρόσκαιρες και επίγειες επιδιώξεις. Οι Χριστιανοί αγαπούμε την πατρίδα, αλλά όλη μας η μέριμνα, όλο μας το είναι, είναι στραμμένο προς τον ουρανό, προς την βασιλεία των ουρανών. Αυτές τις ημέρες των Αγίων Θεοφανείων ακούσαμε τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο και αμέσως τον ίδιο τον Θεάνθρωπο Κύριο να απευθύνονται προς τους συμπατριώτες τους Εβραίους που εκαυχώντο για την εθνική τους καταγωγή από τον Αβραάμ και περιφρονούσαν όλα τα άλλα έθνη, και ο μεν πρώτος να τους λέγει να μη

καυχώνται για την καταγωγή τους, γιατί ο Θεός «δύναται και εκ των λίθων τούτων εγείρει τέκνα τω Αβραάμ»[5], αμφότεροι δε να τους καλούν να αλλάξουν νοοτροπία, να μετανοήσουν, να μη περιμένουν εθνικό λυτρωτή και Μεσσία, που θα τους ελευθερώσει από τους Ρωμαίους και θα εγκαθιδρύσει επίγειο κράτος του Ισραήλ, αλλά Λυτρωτή και Σωτήρα από την αμαρτία, ο οποίος θα ιδρύσει επί γης την Εκκλησία για όλα τα έθνη ως βασιλεία των ουρανών: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών»[6]. Ποιος από όσους μελετούμε τα πατερικά κείμενα δεν συγκλονίζεται από όσα σχετικά λέγει το κείμενο της «Προς Διόγνητον Επιστολής», γραμμένο τον β' αιώνα από άγνωστο αποστολικό Πατέρα και απολογητή, για το πως ζούν οι Χριστιανοί μέσα στον κόσμο; «Πατρίδας οικούσιν ίδιας, αλλ' ως πάροικοι· μετέχουσι πάντων ως πολίται, και πανθ' υπομένουσιν ως ξένοι· πάσα ξένη πατρίς αυτών και πάσα πατρίς ξένη... Επί γης διατρίβουσιν, αλλ' εν ουρανώ πολιτεύονται»[7].

Πόσοι από εμάς τους κληρικούς και μάλιστα τους μεγαλοσχήμονες, απευθυνόμενοι προς τους νέους, ιεραρχούμε τα πράγματα και τους στρέφουμε πρώτα προς την άλλη ζωή, την αιώνια, για να αγκυροβολήσουν εκεί τις ελπίδες τους, όπως έπραττε ο Μ. Βασίλειος στον περίφημο λόγο του «Προς τους Νέους, όπως αν εξ ελληνικών ωφελούντο λόγων»; Τους έλεγε επί λέξει: «Ημείς, ω παίδες ουδέν είναι χρήμα παντάπασι τον ανθρώπινον βίον τούτον υπολαμβάνομεν, ούτ' αγαθόν τι νομίζομεν όλως, ούτ' ονομάζομεν, ο την συντέλειαν ημίν άχρι τούτου παρέχεται. Ούκουν προγόνων περιφάνειαν, ουκ ισχύν σώματος, ου κάλλος, ου μέγεθος, ου τας παρά πάντων ανθρώπων τιμάς, ου βασιλείαν αυτήν, ουχ ο,τι αν είποι τις των ανθρωπίνων μέγα, αλλ' ουδέ ευχής άξιον κρίνομεν η τους έχοντας αποβλέπομεν, αλλ' επί μακρότερον πρόιμεν ταίς ελπίσι και προς ετέρου βίου παρασκευήν άπαντα πράττομεν. Α μεν ούν αν συντελή προς τούτο ημίν αγαπάν τε και διώκειν παντί σθένει χρήναι φαμεν, τα δε ουκ εξικνούμενα προς εκείνον, ως ουδενός άξια παροράν»[8]. Η ορθότητα της Πίστewς, η καταδίκη των αιρέσεων ανήκουν εις αυτά που πρέπει να αγαπούμε και να επιδιώκουμε «παντί σθένει», ενώ όλα όσα δεν βοηθούν στην προετοιμασία μας για την άλλη ζωή πρέπει να τα παραβλέπουμε «ως ουδενός άξια» και όχι απλώς μικρότερης αξίας, όπως προηγουμένως τα χαρακτηρίσαμε.

Στενοχωρήθηκα πάρα πολύ το περασμένο καλοκαίρι που βρέθηκα στην Μολδαβία και στην Γεωργία, προσκεκλημένος των εκεί εκκλησιαστικών αρχών, γιατί δέχθηκα τις έκπληκτες απορίες και ερωτήσεις επισκόπων, ιερέων, μοναχών και λαϊκών για το **πως δεν αντέδρασε αποφασιστικά η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος στην επέλαση των Ομοφυλοφίλων** και πως δεν απέτρεψε με δυναμικές ενέργειες την ψήφιση από τη Βουλή του «Συμφώνου συμβίωσης των Ομοφυλοφίλων», όπως το κατόρθωσαν εκεί βγαίνοντας στους δρόμους όλοι, κλήρος και λαός. Ένοιωθαν απογοήτευση και πικρία, γιατί μας θεωρούν τους Έλληνες διδασκάλους στην Πίστη, στην ευσέβεια, στην αρετή, και σκανδαλίζονται, όταν οι διδάσκαλοι και οι πρωτοπόροι τα προδίδουν, όπως δυστυχώς συμβαίνει τώρα και με την παναίρεση του Οικουμενισμού, στην οποία πρωτοστατεί και χοροστατεί ο Έλληνας οικουμενικός πατριάρχης, συμπορευομένων δυστυχώς και πάλι, από άρρωστο πατριωτισμό, όλων των ελληνοφώνων τοπικών εκκλησιών. Όσοι μιλούν για εθνοφυλετισμό και κινούν προς άλλες κατευθύνσεις τον δάκτυλο, δεν βλέπουν την ολοφάνερη αυτή υποστήριξη, επί ζημία της Πίστewς, του ομογενούς και ομοφύλου πατριάρχου; Δεν βλέπουν τον σκανδαλισμό των Ορθοδόξων σε οικουμενικό, διορθόδοξο επίπεδο, και τους φταίνει ο π. Θεόδωρος και «οι συν αυτώ», που προσπαθούν να άρουν τα σκάνδαλα και να ειρηνεύσουν συνειδήσεις;

4. Ποιος σέβεται την κανονικότητα;

Μου συνιστάτε «πατρικώς», Παναγιώτατε, να σεβασθώ την «κανονικότητα και την αγιότητα της κατ' ανατολάς Ορθοδόξου, Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού και την νομιμότητα της τοπικής Διοικούσης Εκκλησίας», εις ην ανήκω κανονικώς. Μα, αν υπάρχει κάτι, για το οποίο ημπορώ να καυχηθώ εν Κυρίω, αυτό είναι ο σεβασμός μου προς την Κανονική Παράδοση της Εκκλησίας με την ακριβή τήρηση των Ιερών Κανόνων, για την οποία, άλλωστε, χαρακτηρίζομαι, αδικώς και εμπαθώς από πολλούς ως «ακραίος», «συντηρητικός», «φανατικός», «φονταμενταλιστής», ακόμη και «τρελλός» και «ψυχοπαθής», τίτλοι βέβαια ψευδείς και σκοπίμως διαδιδόμενοι εις βάρος μου, ώστε να παρεμποδισθεί η επίδραση του λόγου μου εις όσους δεν με γνωρίζουν, εκ του σύνεγγυς. Όλους αυτούς βέβαια τους ευχαριστώ, διότι με ευεργετούν, επειδή, παρά την αμαρτωλότητά μου, γίνονται αιτία να περιληφθώ μεταξύ αυτών που επαινεί και μακαρίζει ο Κύριος: «Μακάριοί εστε, όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού»[9].

Προκαλεί πάντως εντύπωση για το πόσο μεροληπτικά σκέπτεσθε και ενεργείτε, χαριζόμενος σε πρόσωπα που ενεργούν αντικανονικά εις βάρος των Ιερών Κανόνων, ενώ αδικείτε πρόσωπα που σέβονται και τηρούν τους Ιερούς Κανόνες. Δεν γνωρίζετε, Παναγιώτατε, ότι η προσωποληψία είναι μέγα αμάρτημα, ότι «πρόσωπον Θεός ανθρώπου ου λαμβάνει», όσο υψηλά και αν είναι κανείς και σε εκκλησιαστικά αξιώματα, όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος και για «τους δοκούντας είναιί τι»[10], γι' αυτούς που νομίζουν ότι είναι σπουδαίοι και τρανοί; Αλλά και ο έτερος κορυφαίος Απόστολος Πέτρος λέγει ότι στοιχείο της αγιότητος, πολύ περισσότερο της «παναγιότητος», είναι η απροσωποληψία, και αυτήν πρέπει να ακολουθεί όποιος επικαλείται τον Πατέρα, «τον απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά το εκάστου έργον»[11].

Δεν διαβάσατε, λοιπόν, και δεν εμάθατε ότι καθ' όλη την διάρκεια του 20ου αιώνας το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο μέχρι τότε εσέβετο και τηρούσε τους Ιερούς Κανόνες, τους εξευτέλιζε έκτοτε και τους κατερράκωσε με τα αντικανονικά και απαράδεκτα ανοίγματα του προς τους αιρετικούς Παπικούς, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες κ.α, τώρα δε και προς τις άλλες θρησκείες, που πραγματοποίησαν οι μασόνοι πατριάρχες Μελέτιος (Μεταξάκης) και Αθηνάγορας, τώρα δε και ο πατριάρχης Βαρθολομαίος πολύ περισσότερο, οικοδομούντες σύντριες το μασονικό όραμα της πανθρησκείας της Νέας Εποχής του Αντιχρίστου πάπα; Δεν εφρίξατε, και δεν εξηγήρη η συνείδησή σας, όταν για πολλοστή φορά γίναμε όλοι μάρτυρες των συμπροσευχών του πατριάρχη και του πάπα είτε στο Φανάρι είτε στη Ρώμη;

Ιδιαίτερα κατά την επίσκεψη του πάπα Βενεδίκτου στην Κωνσταντινούπολη το 2006, όταν όχι μόνον τον εθυμίαζαν προσερχόμενον οι «Ορθόδοξοι» διάκονοι, ενώ οι ψάλτες έψαλλαν το «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου», αλλά επί πλέον στις δεήσεις των Ειρηνικών ο **διάκονος εξεφώνησε δέηση και «Υπέρ του παναγιωτάτου Πάπα Βενεδίκτου»**, οι ψάλτες του έψαλλαν ειδικά συντεθειμένο απολυτίκιο, ο πατριάρχης στο «Αγαπήσωμεν αλλήλους» εξήλθε του Ιερού Βήματος και ησπάσθη τον κατελθόντα εκ του αρχιερατικού θρόνου και φέροντα αρχιερατικό ωμοφόριο πάπα, ο οποίος απήγγειλε και το «Πάτερ ημών», ωςάν να ήτο ορθόδοξος επίσκοπος; Η Ιερά Κοινότης του Αγίου Όρους αντέδρασε τότε άμεσα και δυναμικά. Εξέδωσε Ανακοίνωση (30-12-2006), στην οποία, μεταξύ άλλων, εσημείωνε: «Κατ' αρχήν η υποδοχή του πάπα έγινε ωςάν να επρόκειτο περί κανονικού επισκόπου Ρώμης. Κατά την τελετή ο Πάπας φορούσε ωμόφορο, προσφωνήθηκε από τον Οικουμενικό Πατριάρχη με το

“ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου”, ωσάν να πρόκειται περί Χριστού Κυρίου, ευλόγησε το εκκλησίασμα και πολυχρονίσθηκε ως αγιώτατος και μακαριώτατος επίσκοπος Ρώμης. Επίσης η χοροστασία του Πάπα στην Ορθόδοξη Θεία Λειτουργία με ωμόφορο, η απαγγελία του “Πάτερ ημών”, ο λειτουργικός ασπασμός με τον Πατριάρχη, είναι εκδηλώσεις που ξεπερνούν τις απλές συμπροσευχές»[12], που βέβαια και αυτές απαγορεύονται.

Και όλα αυτά με βλάσφημη και θρασύτατη παράβαση και παραβίαση των Ιερών Κανόνων, που απαγορεύουν με αυστηρά επιτίμια, με καθαίρεση και αφορισμό, όσους τους παραβαίνουν. Θα σας παραθέσω ένα μόνον εξ αυτών, τον 45ο των Αγίων Αποστόλων: «Επίσκοπος η Πρεσβύτερος η Διάκονος, αιρετικοίς συνευξάμενος μόνον, αφοριζέσθω, ει δε επέτρεψεν αυτοίς, ως Κληρικοίς, ενεργήσαι τι, καθαιρείσθω». Τους υπολοίπους Ιερούς Κανόνες και όλο το αντικανονικό, αντορθόδοξο πανηγύρι των συγχρόνων συμπροσευχών μπορείτε να δήτε στην εξαιρετική μεταπτυχιακή εργασία του συντοπίτου σας, από την Πελοπόννησο, νεαρού φερέλπιδος ιερέως π. Αναστασίου Γκοτσοπούλου της Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών, με τίτλο «Η Συμπροσευχή με αιρετικούς. Προσεγγίζοντας την κανονική πράξη της Εκκλησίας»[13]. Ιδιαίτερα μάλιστα ο νυν Οικουμενικός Πατριάρχης, ο οποίος συμπροσεύχεται ασύστολα, όχι μόνο με Χριστιανούς αιρετικούς, αλλά και με αλλοθρήσκους στις πάμπολλες και αναρίθμητες διαθρησκειακές εκδηλώσεις και συναντήσεις, εκτός του ότι χαρακτήρισε τους Ιερούς Κανόνες ως «τείχη του αίσχους»[14], από νεαρής ηλικίας, ως αρχιμανδρίτης ακόμη, είχε αναλάβει το γκρέμισμα των Ιερών Κανόνων με την διδακτορική του διατριβή «Περί την κωδικοποίησιν των Ι. Κανόνων και των κανονικών διατάξεων εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία», η οποία μάλλον για τον λόγο αυτό δεν έγινε δεκτή στην Ορθόδοξη τότε Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης και υπεβλήθη σε παπικό Πανεπιστήμιο της Ρώμης, απ’ όπου έλαβε και τον τίτλο του διδάκτορος.

Στην προδρομική λοιπόν αυτή μελέτη του μετέπειτα έργου του γράφει: «Δεν δύνανται να εφαρμοσθούν σήμερα και πρέπει να τροποποιηθούν αι διατάξεις αι κανονίζουσας τας σχέσεις των ορθοδόξων Χριστιανών προς τους ετεροδόξους και ετεροθρήσκους. Δεν δύναται η Εκκλησία να έχη διατάξεις απαγορευούσας την είσοδον εις τους ναούς των ετεροδόξων και την μετ’ αυτών συμπροσευχήν, καθ’ ην στιγμήν αύτη διά των εκπροσώπων αυτής προσεύχεται από κοινού μετ’ αυτών διά την τελικήν ένωσιν εν τη πίστει, τη αγάπη, τη ελπίδι. Περισσότερα αγάπη πρέπει να “αρδεύση” πολλές κανονικές διατάξεις προς “ζωογονίαν”. Επιβάλλεται τροποποιήσις ορισμένων διατάξεων επί το φιλανθρωπότερον και ρεαλιστικώτερον. Η Εκκλησία δεν δύναται και δεν πρέπει να ζη εκτός τόπου και χρόνου».[15] Δεν υπολόγισε τον Β’ κανόνα της εν Τρούλλω ΣΤ’ Οικουμενικής Συνόδου (680), ο οποίος διαγορεύει τα εξής για την τήρηση όλων των Κανόνων ανεξαιρέτως: «Μηδενί εξείναι τους προδηλωθέντας παραχαράπτειν κανόνας η αθετείν η ετέρους παρά τους προκειμένους παραδέχεσθαι κανόνας... Ει δε τις αλώ κανόνα τινά των ειρημένων καινοτομών η ανατρέπειν επιχειρών, υπεύθυνος έσται κατά τον τοιούτον κανόνα, ως αυτός διαγορεύει, την επιτιμίαν δεχόμενος».

Ο Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης ερμηνεύων τα περί ποινών και επιτιμιών προς όσους παραβαίνουν τους Κανόνες, σύμφωνα με τα επιτασσόμενα από τον εν λόγω κανόνα, λέγει ότι αυτοί πρέπει να τιμωρούνται με ανάθεμα, αφορισμό η καθαίρεση: «Ει δε τινας ήθελε φανή ότι επιχειρεί να παραφθείρη, η να αναιρή κανένα Κανόνα από αυτούς, ούτος να λαμβάνη το επιτίμιον οπού περιέχει ο Κανών εκείνος, τον οποίον παραφθείρει η αναιρεί. Ήτοι αν ο Κανών περιέχη και ορίζη αφορισμόν η καθαίρεσιν η ανάθεμα, ταύτα να λαμβάνη και ο τούτον διαφθείρων και αναιρών, ίνα θεραπεύση το σφάλμα του από εκείνον τον ίδιον Κανόνα, εις τον

οποίον έσφαλε»[16]. Αλλά και η Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος πιο εμφαντικά ορίζει στον Α΄ κανόνα: «Ασπασίως τους θείους κανόνες ενστερνιζόμεθα και ολόκληρον την αυτών διαταγήν και ασάλευτον κρατύνομεν, των εκτεθέντων υπό των αγίων σαλπίγγων του Πνεύματος πανευφήμων Αποστόλων, των τε εξ αγίων Οικουμενικών Συνόδων, και των τοπικών συναθροισθεισών επί εκδόσει τοιούτων διαταγμάτων, και των Αγίων Πατέρων ημών· εξ ενός γαρ άπαντες και του αυτού Αγίου Πνεύματος αυγασθέντες, ώρισαν τα συμφέροντα· και ούς μεν τω αναθέματι παραπέμπουσι και ημείς αναθεματίζομεν, ούς δε τη καθαιρέσει, και ημείς καθαιρούμεν, ούς δε τω αφορισμώ, και ημείς αφορίζομεν, ούς δε επιτιμίω παραδιδόασι, και ημείς ωσαύτως υποβάλλομεν»[17].

Πόσο εωσφορικό εγωισμό, σαν του πάπα, πρέπει να έχει κανείς, ώστε να βάζει τον εαυτό του πάνω και από Οικουμενικές Συνόδους και να ζητεί την κατάργηση Ιερών Κανόνων, στη συνέχεια δε να τους καταπατεί ο ίδιος συμπροσευχόμενος με αιρετικούς και αλλοθρήσκους; Ποια Ορθόδοξη Σύνοδος και πότε θα συνέλθει επί τέλους, για να εφαρμόσει και ανανεώσει όσα οι προηγούμενες Άγιες Σύνοδοι έχουν αποφασίσει; Όχι πάντως η ψευδοσύνοδος της Κρήτης, η οποία συνεχίζει και εφαρμόζει το γκρέμισμα των Ιερών Κανόνων που σχεδίασαν ο Μελέτιος, ο Αθηναγόρας και ο Βαρθολομαίος.

Εμείς εδώ και πολλά χρόνια έχουμε ελέγξει αυτήν την βλασφημία εναντίον του Αγίου Πνεύματος. Από την πληθώρα των ελεγκτικών άρθρων μας με τα οποία είναι γεμάτοι οι δεκαοκτώ (18) τόμοι του περιοδικού «Θεοδομία» και άλλα ορθόδοξα έντυπα, μνημονεύουμε ενδεικτικά δύο μόνον που έχουν σχέση με το θέμα των συμπροσευχών. Το ένα με τίτλο «Για τη συμπροσευχή Πατριάρχου και Πάπα, ποια σύνοδος θα επιβάλει την κανονικότητα»[18]; Και το άλλο «Η συνάντηση Βαρθολομαίου και Βενεδίκτου μακράν της οδού των Αγίων Πατέρων»[19]. Εμάς, λοιπόν, που ζητούμε την τήρηση των Ιερών Κανόνων και αγωνιζόμαστε επί έτη γι' αυτήν συμβουλευέτε, Παναγιώτατε κ. Άνθιμε, να σεβασθούμε την κανονικότητα; Δεν βλέπετε το δοκάρι της αντικανονικότητας ολοφάναρα καρφωμένο στους οφθαλμούς του Οικουμενικού Πατριάρχου και άλλων, κατά τα λεγόμενα υπό του Κυρίου: «Τι δε βλέπεις το κάρφος το εν τω οφθαλμώ του αδελφού σου, την δε εν τω σω οφθαλμώ δοκόν ου κατανοείς;»[20].

Γνωρίζετε πόσος θεολογικός κόπος και συγγραφικός ζήλος έχουν καταβληθή επί μακρούς χρόνους για το μεταθετό των επισκόπων, το οποίο οι Ιεροί Κανόνες απαγορεύουν, και ότι η μετάθεση επισκόπου από μικρότερη και πτωχότερη σε μεγαλύτερη και πλουσιώτερη επαρχία θεωρείται πνευματική μοιχεία, οι δε τούτο πράττοντες επίσκοποι χαρακτηρίζονται ως «μοιχεπι-βάτες», διότι εγκαταλείπουν την νόμιμη σύζυγο-επαρχία, την οποία ενυμφεύθησαν με αδιάλυτο γάμο, αφήνουν ορφανά τα πνευματικά τέκνα που εγέννησαν, για να νυμφευθούν νέα γυναίκα, πλουσιώτερη και ομορφότερη. Γνωρίζω τις οικονομίες και τις εξαιρέσεις των Κανόνων, οι οποίες όμως δεν καταργούν την ακρίβεια, και συνήθως χρησιμοποιούνται οι πνευματικοί λόγοι, ως πρόφαση για άλλες επιδιώξεις. Εσείς αφήσατε την μικρή Αλεξανδρούπολη και ήλθατε στην μεγαλόπολη Θεσσαλονίκη, για να ωφελήσετε πνευματικά περισσότερο τους Θεσσαλονικείς, όπως «κατ' οικονομίαν» επιτρέπει ο ΙΔ΄ Κανών των Αγίων Αποστόλων. Η υπερδεκαετής πάντως ποιμαντορία σας εδώ με τα φιλοοικουμενιστικά χαρακτηριστικά της δεν εδικαίωσε την «οικονομία» της μεταθέσεώς σας.

5. Η αγιότητα και μοναδικότητα της Εκκλησίας. Ποιοί τις προσβάλλουν;

Εκτός από την κανονικότητα με συμβουλευέτε να σεβασθώ και την αγιότητα της Εκκλησίας, την οποία ορθώς χαρακτηρίζετε ως «Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν

Εκκλησίαν». Με τις ενέργειές σας όμως δείχνετε ότι στηρίζετε αυτούς που δεν σέβονται την αγιότητα της Εκκλησίας και αρνούνται την ενότητα και μοναδικότητά της, ενώ ως προς εμένα δεν έχετε κάτι συγκεκριμένο να προσάψετε, ισχύουν δε όσα και περί της κανονικότητος ελέχθησαν, για να μη μακρηγορήσω περισσότερο. Θα προσθέσω μόνον τούτο· η αγιότητα της Εκκλησίας φαίνεται και εκδηλώνεται στις εν Αγίω Πνεύματι άγιες και ορθόδοξες αποφάσεις των Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων και στην αγία βιοτή και διδασκαλία των Αγίων Πατέρων και λοιπών Αγίων. Όσοι ακολουθούν τους Αγίους Πατέρες σέβονται την αγιότητα της Εκκλησίας· όσοι αγνοούν και περιφρονούν τους Αγίους Πατέρες και δεν ακολουθούν την διδασκαλία και το παράδειγμά τους, όπως **οι φίλοι σας της «Μεταπατερικής Θεολογίας» του Βόλου**, και κάποια πνευματικά σας τέκνα, αυτοί δεν σέβονται την αγιότητα της Εκκλησίας, ιδιαιτέρως όσοι δεν καταδικάζουν τις αιρέσεις, όπως έπρατταν οι Άγιοι Πατέρες. Θα μου έπαιρνε πολύ χώρο για να σας παρουσιάσω τι έλεγε ο μέγας Άγιος, μέγας Θεολόγος, Ησυχαστής και Ασκητής, προκάτοχός σας Γρηγόριος Παλαμάς για τον σατανικό Παπισμό, τον οποίο σείς θεωρείτε όχι αίρεση, αλλά ως εκκλησία, προσβάλλοντας έτσι την αγιότητά του και μαζί με αυτήν και την αγιότητα της Εκκλησίας. Κάθε χρόνο που χοροστατείτε στον πανηγυρικό εσπερινό του Αγίου Αντωνίου μας υπενθυμίζετε ότι μεταφράσατε τον «Βίο» του Αγίου, που συνέγραψε ο Μ. Αθανάσιος, δεινός πολέμιος της αιρέσεως του Αρείου. Φαίνεται πως δεν προσέξατε το όραμα του Αγίου Αντωνίου που σχετίζεται με τους αιρετικούς όλων των εποχών, η το ξεχάσατε μετά από τόσα χρόνια. Είδε, λοιπόν, γύρω από το Άγιο Θυσιαστήριο ο Άγιος Αντώνιος να στέκονται ημίονοι (=μουλάρια) και να κλωτσούν, να λακτίζουν την Αγία Τράπεζα: «Είδον γαρ την τράπεζαν του Κυριακού και περί αυτήν εστώτας ημίονους κύκλω πανταχόθεν και λακτίζοντας τα ένδον ούτως ως αν ατάκτως σκιρτώντων κτηνών γένοιτο λακτίσματα. Πάντως δε ήσθεσθε, φησί, πως εστέναζον· ήκουσα γαρ φωνής, λεγούσης· Βδελυθήσεται το θυσιαστήριόν μου. Ταύτα είδεν ο γέρων· και μετά δύο έτη γέγονεν η νυν έφοδος των Αρειανών». Ο ίδιος ο Άγιος Αντώνιος ερμήνευσε την οπτασία του λέγοντας ότι σημαίνει πως θα παραδοθεί η Εκκλησία σε ανθρώπους που μοιάζουν με άλογα κτήνη: «Μέλλει την Εκκλησίαν οργή καταλαμβάνειν, και μέλλει παραδίδοσθαι ανθρώποις ομοίοις αλόγοις κτήνεσιν». Ο δε Μ. Αθανάσιος συγκεκριμένα λέγει ότι η οπτασία αναφέρεται στους Αρειανούς, και κατ' επέκταση βέβαια στους αιρετικούς όλων των εποχών: «Τότε πάντες ημείς επέγνωμεν, ότι τα λακτίσματα των ημίονων ταύτα προεμήνυε τω Αντωνίω, α νυν οι Αρειανοί αλόγως πράττουσιν ως τα κτήνη»[21].

Ποιοί, λοιπόν, σέβονται την αγιότητα της Εκκλησίας; Εκείνοι που εισάγουν τους αιρετικούς μέσα στην Εκκλησία και συμπροσεύχονται μαζί τους, ενώ αυτοί ως άλογα κτήνη λακτίζουν τα ιερά και τα όσια, η όσοι διαμαρτύρονται και λυπούνται και στενοχωρούνται και δακρύζουν σαν τον Μ. Αντώνιο, όπως στενοχωρηθήκαμε όλοι μας, Παναγιώτατε, όταν οδηγήσατε προσφάτως τον Αρμένιο Πατριάρχη στο Ιερό του Ναού του Αγίου Γρηγορίου Παλαμά και προσεκύνησε την Αγία Τράπεζα; Τι ωφελεί που μεταφράσατε τον «Βίο» του Μ. Αντωνίου;

Κάνετε λόγο επίσης και για την «Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» του Συμβόλου της Πίστεως, το οποίο πάντως κατήγγησε και αθέτησε η ψευδοσύνοδος της Κρήτης, εφ' όσον αποφάσισε να ονομάσει και τις αιρέσεις εκκλησίες, χωρίς να τολμήσει, έστω και μία φορά σε όλα τα κείμενά της, να χρησιμοποιήσει την λέξη αίρεση· αντίθετα επήνεσε και ενομιμοποίησε συνοδικώς την συμμετοχή μας στο προτεσταντικό «Παγκόσμιο Συμβούλιο

Εκκλησιών», δηλαδή τη αληθεία στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Αιρέσεων». Και αντί να επικρίνετε τον αρχιεπίσκοπο κ. Ιερώνυμο, ο οποίος στην Κρήτη αναποδογύρισε τις ομόφωνες αποφάσεις της Ιεραρχίας του Μαΐου του 2016, που απέκλειαν την χρήση του όρου εκκλησίες για τις αιρέσεις, και δέχθηκε χωρίς συνοδική έγκριση να ονομάζονται εκκλησίες, σείς στην Ιεραρχία του Νοεμβρίου συμφωνήσατε με τον αρχιεπίσκοπο, τα είδατε όλα στην Σύνοδο θετικά και εν Αγίω Πνεύματι, και συστήσατε μάλιστα στον αρχιεπίσκοπο να μη γίνει καθόλου συζήτηση για τις «Αγιοπνευματικές» αποφάσεις της Κρήτης, μετά την ανάγνωση της θετικής για την ψευδοσύνοδο εισηγήσεως του μητροπολίτου Σερρών κ. Θεολόγου. Σείς λοιπόν, μετά των άλλων Οικουμενιστών, δεν πιστεύετε «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν», αλλά «Εις πολλές, ασεβείς, αιρετικές, διεσπασμένας εκκλησίας».

6. Άλλο κανονικότητα, άλλο νομιμότητα. Η αποτείχιση δεν είναι σχίσμα. Δεν κατανοώ τι σημαίνει η συμβουλή σας να σέβομαι και την «νομιμότητα της τοπικής Διοικούσης Εκκλησίας», στην οποία ανήκω. Ο όρος «νομιμότητα» στη γλώσσα του Κανονικού και Εκκλησιαστικού Δικαίου σημαίνει ότι είσθε μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, αναγνωριζόμενος και από τους νόμους του Κράτους στα πλαίσια των σχέσεων Εκκλησίας και Πολιτείας. Ποιος σας το αμφισβήτησε αυτό ποτέ; Είπα εγώ ποτέ ότι παρανόμως κατέχετε τον θρόνο της Θεσσαλονίκης; Κάποιοι αμφισβητούν όχι την νομιμότητα, αλλά την κανονικότητα της εκλογής σας, λόγω της μεταθέσεως σας από την Αλεξανδρούπολη. Άλλο όμως κανονικότητα και άλλο νομιμότητα· είναι δυνατόν να είναι κανείς νομικώς εν τάξει αλλά όχι κανονικώς ή και το αντίστροφο. Εγώ πάντως δεν έχω θέσει ποτέ ούτε το ένα ούτε το άλλο, και **σας μνημονεύω μέχρι τώρα στις ιερές ακολουθίες ως κανονικό και νόμιμο επίσκοπο Θεσσαλονίκης.**

Αν η παναίρεση του Οικουμενισμού και η ψευδοσύνοδος της Κρήτης, τις οποίες υποστηρίζετε, με οδηγήσουν να ασκήσω το κανονικό δικαίωμα της διακοπής του μνημοσύνου σας, η οποία μόνο από τους αδιάβαστους και αμελέτητους η σκοπίμως και ψευδώς χαρακτηρίζεται ως σχίσμα, τότε θα σας εξηγήσω για ποιους σοβαρούς θεολογικούς, εκκλησιαστικούς, κανονικούς λόγους προβαίνω σ' αυτό το απολύτως δικαιολογημένο διάβημα, οπότε και σείς, ανάλογα με την καλή η ελλιπή γνώση των Ιερών Κανόνων και την πατρική σας (χωρίς εισαγωγικά) φροντίδα και αγάπη, θα προχωρήσετε στις επιβαλλόμενες ενέργειες. Πάντως η ακροτελεύτια συμβουλή σας να μη συμβάλλω εις «την δημιουργίαν «αποτειχίσεων», «σχισμάτων» και «ανταρσιών»», πράγμα που «τυγχάνει αντικανονικόν και εκκλησιολογικώς απαράδεκτον», αποδεικνύει ότι δεν γνωρίζετε δυστυχώς τι σημαίνουν αυτοί οι όροι και δεν επιθυμώ τώρα ως πανεπιστημιακός διδάσκαλος να σας τους αναλύσω. Επισημαίνω απλώς ότι η «αποτειχίσις», την οποία επαινεί ο ΙΕ΄ Κανών της Πρωτοδευτέρας Συνόδου του Μ. Φωτίου (861), δηλαδή η διακοπή μνημοσύνου του κηρύσσοντος αίρεση επισκόπου, και την οποία συνιστά σύνολη η προηγούμενη και η επόμενη Πατερική Παράδοση δεν έχει καμμία σχέση ούτε με το «σχίσμα», ούτε με την «ανταρσία», με τα οποία την τσουβαλιάζετε η αμαθώς η σκοπίμως. Σχισματικοί και α-ντάρτες είναι οι υποστηρίζοντες την παναίρεση του Οικουμενισμού. Διαβάστε, παρακαλώ, τον Ιερό Κανόνα[22].

7. Σε ποια Σύνοδο υπακούει ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης;

Η απόφασή σας να μου αποστείλετε την «νουθετήρια» επιτιμητική επιστολή, Παναγιώτατε, εγείρει ένα σοβαρό εκκλησιολογικό θέμα που έχει σχέση με το καθεστώς διοικήσεως των λεγομένων «Νέων Χωρών», αλλά και με την ευπείθεια και υπακοή σας στις αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, στην οποία κανονικώς ανήκετε.

Είμαι βέβαιος πως και σείς εκτιμάτε ότι οι μητροπολίτες των «Νέων Χωρών» είναι μέλη της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος και όχι του Οικουμενικού Πατριαρχείου· **είναι αφύσικο ένα μέλος να ανήκει σε δύο σώματα, και ένα σώμα να έχει δύο κεφαλές**· αφύσικο και τερατώδες, από πλευράς δε των Ιερών Κανόνων πλήρως αντικανονικό και απαράδεκτο. Γι' αυτό και οι δύο εκκλησίες έχουν τις δικές τους συνόδους, μολονότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης προσπαθεί να υπαρπάσει τους αρχιερείς των «Νέων Χωρών» και να τους εντάξει στην Ιεραρχία της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Σείς λοιπόν ποια Σύνοδο αναγνωρίζετε ως εκκλησιαστική σας αρχή, την της Ελλάδος ή του Φαναρίου; Το 2009 ο πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος εζήτησε με επιστολή προς τον Μακαμαριώτατο αρχιεπίσκοπο Αθηνών κ. Ιερώνυμο να τιμωρηθούν όσοι είχαν υπογράψει το κείμενο «Ομολογία Πίστεως κατά του Οικουμενισμού», μεταξύ των οποίων ευάριθμοι αρχιερείς, εκατοντάδες κληρικών και μοναχών και χιλιάδες λαϊκών. Η Ιεραρχία τότε θεώρησε την πατριαρχική ενέργεια ως εισπήδηση στα εσωτερικά της Εκκλησίας της Ελλάδος και έβαλε το θέμα στο αρχείο, χωρίς να λάβει κανένα μέτρο κατά των θεωρούμενων από το Φανάρι ως απείθαρχων και σκανδαλοποιών. Το ίδιο επανελήφθη και τώρα για όσους αντιδρούμε στις αποφάσεις της ψευδοσυνόδου της Κρήτης. Εζήτησε και πάλι ο πατριάρχης να ληφθούν μέτρα εναντίον δύο συνεπισκόπων σας, των μητροπολιτών Καλαβρύτων κ. Αμβροσίου και Πειραιώς κ. Σεραφείμ, ως και εναντίον της ελαχιστότητός μου, «του πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση και των συν αυτώ». **Η Σύνοδος, όπως πληροφορηθήκαμε, έκλεισε και πάλι την πόρτα της εισπήδησης κατά πρόσωπο στον πατριάρχη και έθεσε το θέμα στο αρχείο.** Σείς δεν έπρεπε να συμμορφωθήτε στην συνοδική αυτή απόφαση της Εκκλησίας στην οποία ανήκετε, και όχι στην υπερόρια επέμβαση και εισπήδηση του πατριάρχου; Ακόμη και αν σας έστελνε προσωπική επιστολή ο Οικουμενικός, έπρεπε να προστατεύσετε το αυτοδιοίκητο και αυτοκέφαλο της Εκκλησίας της Ελλάδος και την αξιοπρέπειά σας ως επισκόπου, ίσου και της αυτής αξίας και ευθύνης με τον πατριάρχη, και προ παντός να προστατεύσετε το ποίμνιό σας από επεμβάσεις αλλοτρίων. Δύσκολα μπορεί κανείς να ερμηνεύσει αυτήν την δουλικότητα προς τον Οικουμενικό. Από ένα πολικό Ιεράρχη και ποιμενάρχη της δευτερόθρονης Θεσσαλονίκης άλλα περιμέναμε, κυρίως όμως τον σεβασμό των συνοδικών αποφάσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Επίλογος

Στην προς εμέ επιστολή σας, Παναγιώτατε, μου υπενθυμίζετε ότι μου παραχωρήσατε τον μετοχικό Ναό του Αγίου Αντωνίου «διά να τελώ την Θείαν Λειτουργίαν καθ' εκάστην Κυριακήν και να ομιλώ προς το εκκλησίασμα διά την πνευματικήν οικοδομήν αυτού και προς σωτηρίαν ψυχών». Επί είκοσι τρία συναπτά έτη (23) που διακονώ εδώ, τα δώδεκα με την δική σας ευλογία, σας διαβεβαιώ ότι πράττω με ακρίβεια αυτό που μου συνιστάτε. Και αυτό μπορούν να σας το βεβαιώσουν εκατοντάδες και χιλιάδες πιστών που εκκλησιάζονται καθ' όλα αυτά τα έτη στον μικρό αλλά ιστορικό αυτό Ναό της Θεσσαλονίκης. Ενοχλούνται μόνον και σκανδαλίζονται οι γείτονες της Μασονικής Στοάς και οι οικουμενίζοντες και αιρετίζοντες κληρικοί και θεολόγοι. Αλλά μπορεί να επιτευχθεί η σωτηρία των ψυχών χωρίς την καταπολέμηση των αιρέσεων, οι οποίες οδηγούν σίγουρα στην απώλεια, ακόμη και αν ως προς τα άλλα είναι κανείς άγιος;

Δεν θέλω να σας παραθέσω βιβλικό και πατερικό υλικό. Απλώς σας υπενθυμίζω ότι ο προκάτοχός σας Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, ο μεγαλύτερος Πατήρ και Θεολόγος της δεύτερης χιλιετίας, γράφει ότι την αίρεση του Filioque την ψιθύρισε ο Σατανάς στα αυτιά των

υποτακτικών του Λατίνων και ότι δεν θα τους δεχθούμε ποτέ σε κοινωνία, μέχρις ότου εξακολουθούν να υποστηρίζουν αυτήν την αίρεση[23]. Άλλος δε Άγιος προκάτοχός σας, ο Συμεών Θεσσαλονίκης, λέγει ότι οι Λατίνοι δεν έχουν ούτε μυστήρια ούτε Χάρη, γιατί δεν έχουν πλέον, λόγω των αιρέσεων, το Άγιον Πνεύμα[24]. Θα χαρώ πολύ αν δημοσίως διακηρύξετε ότι συμφωνείτε μαζί τους, αν μάλιστα μου αναθέσετε σε κάποια ιερατική σύναξη η άλλη εκδήλωση να ομιλήσω για τον Παπισμό και τον Οικουμενισμό, γιατί επί δώδεκα έτη δεν έχει ακουσθή στην Θεσσαλονίκη αντιπαπικό, η αντιοικουμενιστικό κήρυγμα. Αν διαφωνείτε με τους Αγίους και συμφωνείτε με τους μεταπατερικούς θεολόγους και οικουμενιστάς, τότε σείς παρεμποδίζετε την σωτηρία των ψυχών και όχι εγώ. Εγώ είμαι βέβαιος για την καλή πορεία της διακονίας μου, γιατί ακολουθώ τους Αγίους και όχι τον Βαρθολομαίο και «τους συν αυτώ».

Με σεβασμό στην αρχιερωσύνη σας

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης

Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ

1]. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδωρου Ζηση, Ουνία. Η καταδίκη και η αθώωση (Στο Freising και στο Balamand), Θεσσαλονίκη 2002. Γράφει το κείμενο της προδοτικής συμφωνίας του Balamand στις παραγράφους 13 και 14: «Και από τις δύο πλευρές αναγνωρίζεται ότι αυτό που ο Χριστός ενεπιστεύθη στην Εκκλησία Του – ομολογία της αποστολικής πίστεως, συμμετοχή στα ίδια μυστήρια, προ πάντων στη μοναδική Ιερωσύνη που τελεί τη μοναδική θυσία του Χριστού, αποστολική διαδοχή των Επισκόπων- δεν δύναται να θεωρήται ως ιδιοκτησία της μιάς μόνο από τις Εκκλησίες μας. Στα πλαίσια αυτά είναι προφανές ότι κάθε είδους αναβαπτισμός αποκλείεται. Αυτός είναι ο λόγος που η Ορθόδοξος και η Καθολική Εκκλησία αναγνωρίζονται αμοιβαίως ως “αδελφές Εκκλησίες”, υπεύθυνες από κοινού για τη διατήρηση της Εκκλησίας του Θεού στην πιστότητα προς το Θείο Σχέδιο...».

[2]. Βλ. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδωρου Ζηση, «Η απομύθευση του Οικουμενισμού», Θεοδορμία 6 (2004) 323-325.

[3]. Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ-Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών, Οικουμενισμός. Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις, Πρακτικά Διορθοδόξου Επιστημονικού Συνεδρίου, Αίθουσα Τελετών Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, Εκδόσεις «Θεοδορμία», Θεσσαλονίκη 2008, τόμοι Α΄ και Β΄, σελ. 1030.

[4]. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδωρου Ζηση, Διαθρησκειακές Συναντήσεις. Άρνηση του Ευαγγελίου και προσβολή των Αγίων Μαρτύρων, Θεσσαλονίκη 2003. Στην αφιέρωση γράφουμε: «Τω Παναγιωτάτω Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονι Β΄, γνησίω Έλληνη και Ορθοδόξω Ιεράρχη, υπερμάχω και υπερασπιστή της Ορθοδόξου Πίστεως». Ο τίτλος δε του σχετικού άρθρου στις σελ. 120-132 του βιβλίου έχει ως εξής: «Άξιος της Ορθοδοξίας ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελήμων Β΄. Ακύρωσε διαθρησκειακή συνάντηση και απαγόρευσε την κυκλοφορία αιρετικού βιβλίου». Μετά την κοίμησή του επίσης του αφιερώσαμε μικρό άρθρο με τίτλο «Άξιον τέλος αξίου ιεράρχου. Εκοιμήθη οσιακώς και εκηδεύθη πανδήμως ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντελεήμων Β΄», Θεοδορμία 3 (2003) 155-160.

[5]. Ματθ. 3, 9

[6]. Ματθ. 3, 2 και 4, 17.

[7]. Προς Διόγνητον 5.

[8]. Προς τους Νέους όπως αν εξ ελληνικών ωφελούντο λόγων 2.

[9]. Ματθ. 5, 11.

[10]. Γαλ. 2, 6.

[11]. Α΄ Πέτρου 1, 17.

[12]. Βλ. Θεοδορμία 8 (2006) 558-564.

[13]. Πρεσβύτερος Αναστασιος Γκοτσοπουλος, Η Συμπροσευχή με αιρετικούς. Προσεγγίζοντας την κανονική πράξη της Εκκλησίας, Εκδόσεις «Θεοδρομία», Θεσσαλονίκη 2009.

[14]. Περιοδικό Επίσκεψις αριθμ. τεύχους 423, 15.7.1989, σελ. 6-7.

[15]. Αρχιμ. Βαρθολομαίου Αρχοντώνη, Περί την κωδικοποίησιν των Ι. Κανόνων και των Κανονικών Διατάξεων εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία, Ανάλεκτα Βλατάδων σελ. 73.

[16]. Βλ. Πηδάλιον της νοητής νηός, της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής των Ορθοδόξων Εκκλησίας, Εκδοτικός Οίκος «Αστήρ», Αθήναι 1990, σελ. 220-221.

[17]. Αυτόθι, σελ. 322.

[18]. Θεοδρομία 6 (2004) 165-177.

[19]. Θεοδρομία 8 (2006) 546-557.

[20]. Ματθ. 7, 3.[21]. Μ. Αθανασίου, Βίος και πολιτεία του οσίου πατρός ημών Αντωνίου 83, Βλ. και Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, «Ο Μέγας Αντώνιος και ο σύγχρονος Οικουμενισμός», Θεοδρομία 9 (2007) 79-88.

[22]. Κανών ΙΕ΄ «Τα οριθέντα περί Πρεσβυτέρων και Επισκόπων και Μητροπολιτών, πολλώ μάλλον επί Πατριαρχών αρμόζει. Ὡστε εἰ τις Πρεσβύτερος, ἡ Επίσκοπος, ἡ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστήναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωρίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ προεμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως, σχίσμα ποιήσῃ· τούτον ὠρίσεν ἡ ἀγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι, εἰ μόνον ἐλεχθεῖ τούτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καὶ ὠρίσται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων, καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Εκκλησίας διασπώντων. **Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωρίας εαυτοῦ διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντες, καὶ γυμνῆ τὴ κεφαλὴ ἐπ' Εκκλησίας διδάσκοντες, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τὴ κανονικὴ ἐπιτιμῆσιν οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως εαυτοῦ τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Επίσκοπον κοινωρίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς Ορθοδόξοις ἀξιοθήσονται.** Οὐ γὰρ Επισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Εκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ **σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Εκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι**».

[23]. Αγίου Γρηγορίου Παλαμα, Λόγος πρώτος ὅτι οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Πρόλογος εἰς Π. Χρηστοῦ, Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Συγγράματα, Θεσσαλονίκη 1962, τόμος Α΄, σελ. 23-24: « Πάλιν ὁ δεινὸς καὶ ἀρχέκακος ὄφισ, τὴν εαυτοῦ κεφαλὴν καθ' ἡμῶν διαίρων, υποψιθυρίζει τὰ τῆς ἀληθείας ἀντίθετα... Οὕτως Ἀρείου, οὕτως Ἀπολιναρίου, οὕτως Εὐνομίου καὶ Μακεδονίου, οὕτω πλείστους ἄλλους... διὰ τῆς ἐκείνων γλώττης τὸν οἰκεῖον κατὰ τῆς ἱεράς Εκκλησίας ἐπαφήκε ἰόν... Οὗτος τοίνυν ὁ νοητὸς καὶ διὰ τούτο μάλλον ἐπάρατος ὄφισ... διὰ τῶν αὐτῶν πειθηνίων Λατίνων περὶ Θεοῦ καινὰς εἰσφέρει εὐχὰς». Αυτόθι σελ. 26: «Ἄλλ' ἡμεῖς διδαχθέντες ὑπὸ τῆς θεοσοφίας τῶν Πατέρων αὐτοῦ τὰ νοήματα μὴ ἀγνοεῖν... οὐδέποτ' ἀν ὑμᾶς κοινωνοῦς δεξαίμεθα μέχρις ἀν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα λέγητε».

[24]. Λέγει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὅτι τὸν ἐκάστοτε πάπα «οὐ μόνον οὐ κοινωνικὸν ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ αἰρετικὸν ἀποκαλούμεν» (Διάλογος 23, PG 155,120-121). Καὶ ἀλλοῦ: «Βλασφημοῦσιν ἄρα οἱ καινοτόμοι καὶ πόρρω τοῦ Πνεύματός εἰσι, βλασφημοῦντες κατὰ τοῦ Πνεύματος καὶ οὐκ ἐν αὐτοῖς ὅλως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, διὸ καὶ τὰ αὐτῶν ἀχαρίτωτα, ὡς τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ἀθετούντων καὶ υποβιβάζοντων αὐτὸ ... διὸ καὶ τὸ Πνεῦμα οὐκ ἐν αὐτοῖς τὸ Ἅγιον, καὶ οὐδὲν πνευματικὸν ἐν αὐτοῖς καὶ καινὰ πάντα καὶ ἐξηλλαγμένα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ παρὰ τὴν θείαν παράδοσιν» (Επιστολὴ περὶ τῶν Μακαρισμῶν 5). Βλ. περισσότερα στὴν διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτου Δράμας Διονυσίου Κ. Κυράτσου, Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης καὶ ἡ Δύση. Ἡ λατινικὴ Εκκλησία καὶ οἱ καινοτομίαι τῆς Θεσσαλονίκης 1993, σελ. 31-32.

<http://www.vimaorthodoxias.gr/nea/ti-apantai-o-p-theodoros-zisis-ston-mitropoliton-thessalonikis-anthimo/>